

[Steen Folke]

sent som få uger, før malvinerkrigen startede, solgt våben til Galtieriregimet, våben, som blev anvendt mod f.eks. massedemonstrationerne sidst i marts, der blev organiseret under parolen »Brød, arbejde, frihed.«

De egentlige årsager til krigen har meget lidt med respekten for befolkningens ret til selvbestemmelse at gøre, men derimod ganske meget med de formodede olieforekomster i området og med ønsket om at kunne fremføre et formelt krav på en del af Antarktis, der rummer store naturrigdomme.

Både i Storbritannien og i Argentina tjener krigshysteriet også til at aflede opmærksomheden fra de meget store sociale, politiske og økonomiske problemer på hjemmefronten. Jernladyen og hendes konservative kabinet spekulerer således nu i at udskrive et snarligt valg i forlængelse af den popularitet, de har vundet ved at udnytte en ydre fjende som mobiliseringsgrundlag.

Den danske regering har i forbindelse med krigen først accepteret en handelsboycot mod Argentina i EF-regie i modstrid med Romtraktaten og har nu i forlængelse heraf fået vedtaget en dansk boycot af samhandel med Argentina i folketinget. Med denne politik har regeringen bakket op bag den britiske imperialismes krav på Malvinerne og i realiteten også bag den militære forfølgelse af dette krav.

Selv om begivenhederne i El Salvador og Nicaragua ikke længere bliver omtalt så fyldigt i den danske presse, fortsætter befrielseskampene og den nordamerikanske indblanding. Krisen om Falklandsøerne har vendt op og ned på forholdet mellem USA og Latinamerika. Den har ført til en latinamerikansk samling, der relativt set har svækket USAs planer med hensyn til Centralamerika. USA vil få stadig vanskeligere ved at finde partnere til en regulær invasion. De kristelige demokraters nederlag ved det såkaldte valg i El Salvador har også bidraget til denne relative svækkelse.

Men på trods heraf er det vigtigt fortsat at fordømme USAs omfattende indblanding med et stort kontingent militærrådgivere i El Salvador og et endnu større i Honduras, USA-flådeøvelser ud for Nicaraguas kyster, træning af f.eks. El Salvadors hær på baser i Panama og i USA, finansiering og træning af kontrarevolutionære somozister på lejre i Florida, USA, i Honduras osv.

Det er vigtigt, at den danske regering ikke bare verbalt udtaler sin støtte til den sandinistiske regering, men også omsætter erklæringerne i penge, i økonomisk støtte af et helt andet omfang end de klatskillinger, det er blevet til hidtil. Udenrigsministeren taler jo så smukt i sin redegørelse om en hjælp uden indblanding på u-landenes egne præmisser.

Her har vi et land, der stort set lige er kommet ud af en opslidende borgerkrig og 46 års underudvikling under Somozadiktaturet, og et land, der gennem de sidste tre års revolutionære proces har vist, at der kommer handling bag hver en bistanidskrone. Analfabetismen er bragt ned fra ca. 50 til 10 pct. Der er gennemført omfattende sundhedskampagner, hvorunder tropesygdomme som malaria helt er blevet udryddet, uddannelsessystemet er under eksplosiv vækst, produktionen er ved at blive normal igen efter krigen. Her havner u-landshjælpen ikke i gale lommer.

Et andet internationalt brændpunkt er det sydlige Afrika. Namibia er stadig ulovligt besat af op til 100.000 sydafrikanske soldater, og den selvbestaldede kontaktgruppe bestående af de fem imperialistiske stater USA, Canada, England, Frankrig og Vesttyskland er tilsyneladende blot med til at trække landets selvstændighed i langdrag.

Men Sydafrikas langvarige besættelse af Namibia er blot en enkelt af flere grunde til at støtte kampen for at vælte apartheidregimet, bl.a. ved omfattende internationale sanktioner. Jeg vil her blot nævne den interne undertrykkelse, selve apartheidsystemet med Bantustanpolitikken, tvangsforflytninger, sultelønninger, massearrestationer, dødsdomme, knægtelse af fagforeninger m.m.

Denne hurtige oprensning af apartheidregimets forbrud sætter det i skærende relief, at den danske regering eller EF har gennemført økonomiske sanktioner mod Argentina, mens man henviser det internationale og folkelige krav om sanktioner mod apartheidstyret til FN's sikkerhedsråd, hvor man ved at der kommer veto fra USA og England.

Tiden tillader ikke at sige noget videre om andre internationale brændpunkter, men lad mig kort nævne de skandaløse franske atomprøvesprængninger i Polynesien, der fortsætter, efter at en såkaldt socialistisk regering er kommet til magten i Frankrig. Det havde VS